

29. јун 2017. године

Случајеви

Случај се одиграо управо овако:

"Семјон Семјонович ставља наочаре, посматра бор и види: на грани бора седи један сељак и прети му песницом.

Семјон Семјонович скида наочаре, посматра бор и види да на грани бора нико не седи.

Семјон Семјонович ставља наочаре, посматра бор и опет види како на грани бора седи један сељак и прети му песницом.

Семјон Семјонович скида наочаре, опет види да на грани бора нико не седи.

Семјон Семјонович опет ставља наочаре, посматра бор и опет види како на грани бора седи један сељак и прети му песницом.

Семјон Семјонович не жели да верује у ову појаву и сматра је оптичком варком."

Готово да је читав век прошао од када је Данил Хармс почастиио човеченаство овом и мноштвом других бравурозних литерарних минијатура, пародија и карикатура, за шта је, од Стаљинове тајне полиције, почетком 1942. године награђен смрћу од глади у Лењинградској затворској болници. То је, разуме се, у то време била најзначајнија књижевна награда намењена подругљивцима, дефетистима и осталим смутљивцима.

Но добро, шта се збило изменити се неће, Хармс је прошао како је прошао, како је радио тако му је бог који је био задужен за његов случај и помогао. Него, да се ми вратимо Семјону Семјоновичу и његовој оптичкој илиузији, да се не бисмо сутра питали шта је нас снашло и одакле је мука дошла.

Пошто онај Семјон Семјонович већ дуго не ставља наочаре, не посматра бор и не види ни то што види ни оно што не би да види, хајде да на његово место устоличимо неког овдашњег, нама ближег и сличнијег. Нека то, због доследности која нам налаже да презиме буде једнако што и име плус наставак, буде наш Ненад Ненадовић. Ево његовог случаја:

"Ненад Ненадовић ставља наочаре, посматра највишу кулу Града на Води и види: на кули седи Аутохтони Веселјак и развија заставу на којој је написано да ће у име европских вредности и светле будућности у муљ приобаља потопити све законе, моралне принципе и добре обичаје и ако мора, само ако баш мора, државу претворити у оријенталну деспотију коју ће поклонити себи на дар.

Ненад Ненадовић скида наочаре, посматра највишу кулу Града на Води и види да на кули нико не седи и да се никаква застава не вијори.

Ненад Ненадовић ставља наочаре, посматра највишу кулу Града на Води и опет види: на кули седи Аутохтони Веселјак и развија заставу на којој је написано да ће у име европских вредности и светле будућности у муљ приобаља потопити све законе, моралне принципе и добре обичаје и ако мора, само ако баш мора, државу претворити у оријенталну деспотију коју ће поклонити себи на дар.

Ненад Ненадовић скида наочаре, опет види да на кули нико не седи и да се никаква застава не вијори.

Ненад Ненадовић опет ставља наочаре, посматра највишу кулу Града на Води и опет види: на кули седи Аутохтони Веселјак и развија заставу на којој је написано да ће у име европских вредности и светле будућности у муљ приобаља потопити све законе, моралне принципе и добре обичаје и ако мора, само ако баш мора, државу претворити у оријенталну деспотију коју ће поклонити себи на дар.

Ненад Ненадовић не жели да верује у ову појаву и сматра је оптичком варком."

Ако, Ненаде, ако. Нека се све потапа у муљ и блато, и народ и држава, и закони и правда. Једино је важно да ти сачуваш свој мир док се застава безумља вијори онолико високо колико тонемо дубоко.

Драган Добрашиновић, уводни текст новог броја часописа "Досије корупција"